

บทที่ 3

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตัวบุคคลที่สูญเสียแขนขา โดยมีสมมติฐานการวิจัยดังนี้

1. หลังการทดลอง บุคคลที่สูญเสียแขนขาที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์จะมีคะแนนจากแบบวัดการรับรู้ความสามารถโดยทั่วไปของตน และคะแนนการรับรู้ความสามารถเฉพาะของตนสูงกว่ากลุ่มบุคคลที่สูญเสียแขนขาที่ไม่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์

2. บุคคลที่สูญเสียแขนขาที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์จะมีคะแนนการรับรู้ความสามารถโดยทั่วไปของตน และคะแนนการรับรู้ความสามารถเฉพาะของตนสูงกว่าก่อนเข้ากลุ่ม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนที่ได้จากแบบวัดการรับรู้ความสามารถโดยทั่วไปของตน และแบบวัดการรับรู้ความสามารถเฉพาะของตนของบุคคลที่สูญเสียแขนขาของกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองในระยะก่อนและหลังการเข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ปรากฏผลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความสามารถโดยทั่วไปของตน และคะแนนการรับรู้ความสามารถเฉพาะของตนของบุคคลที่สูญเสียแขนขาของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ด้วยการทดสอบค่าที่

คะแนนการรับรู้ความสามารถของตน	กลุ่มควบคุม		กลุ่มทดลอง		การทดสอบค่าที่ (t-test)
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
การรับรู้ความสามารถโดยทั่วไป ของตน	113.25	5.36	107.87	13.21	1.07
การรับรู้ความสามารถเฉพาะของ ตน	190.87	12.91	188.62	15.17	.32

(t.01, 14 = 2.98 ทดสอบ 2 ทาง)

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที่ (t-test) ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความสามารถโดยทั่วไปของตน และการรับรู้ความสามารถเฉพาะของตนของบุคคลที่สูญเสียแขนขา กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความสามารถโดยทั่วไปของตน และคะแนนการรับรู้ความสามารถเฉพาะของตนของบุคคลที่สูญเสียแขนขาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลองด้วยการทดสอบค่าที

คะแนนการรับรู้ความสามารถของตน	กลุ่มควบคุม		กลุ่มทดลอง		การทดสอบค่าที (t-test)
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
การรับรู้ความสามารถโดยทั่วไปของตน	122.50	10.32	139.00	11.57	-3.01*
การรับรู้ความสามารถเฉพาะของตน	189.12	30.47	242.75	22.29	-4.02*

* $p < .01$ (t.01, 14 = 2.62 ทดสอบทางเดียว)

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความสามารถโดยทั่วไปของตน และการรับรู้ความสามารถเฉพาะของตนของบุคคลที่สูญเสียแขนขาของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 5 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความสามารถโดยทั่วไปของตน และคะแนนการรับรู้ความสามารถเฉพาะตนของบุคคลที่สูญเสียแขนขา กลุ่มทดลอง ในระยะก่อนและหลังการทดลองด้วยการทดสอบค่าที

คะแนนการรับรู้ความสามารถของตน	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		การทดสอบค่าที (t-test)
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
การรับรู้ความสามารถโดยทั่วไป ของตน	107.87	13.20	139.00	11.57	-9.75*
การรับรู้ความสามารถเฉพาะของ ตน	188.62	15.17	242.75	22.29	-9.58*

* $p < .01$ (t.01, 7 = 2.99 ทดสอบทางเดียว)

ตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความสามารถโดยทั่วไปของตนและการรับรู้ความสามารถเฉพาะตนของบุคคลที่สูญเสียแขนขาของกลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นในระยะหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 6 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความสามารถโดยทั่วไป
 ของตน และคะแนนการรับรู้ความสามารถเฉพาะของตนของบุคคลที่สูญเสียแขนขา
 ของกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนและหลังการทดลอง ด้วยการทดสอบค่าที่

คะแนนการรับรู้ความสามารถของตน	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		การทดสอบค่าที่ (t-test)
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
การรับรู้ความสามารถโดยทั่วไป ของตน	113.25	5.36	122.50	10.32	-2.97
การรับรู้ความสามารถเฉพาะของ ตน	190.87	12.91	189.12	10.47	.25

(t.01, 7 = 3.49 ทดสอบ 2 ทาง)

ตารางที่ 6 แสดงผลการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที่ (t-test) ปรากฏว่าค่าเฉลี่ย
 ของคะแนนการรับรู้ความสามารถโดยทั่วไปของตน และการรับรู้ความสามารถเฉพาะของตนของ
 บุคคลที่สูญเสียแขนขาของกลุ่มควบคุมในระยะก่อนและหลังการทดลอง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01